

nýbrž že je to jenom část skutečnosti - *ex parte cognoscimus* - skutečnost porušená člověkovým pádem, její deformovaný odraz a obraz, a že to, co okolo sebe vidíme, je jenom hra stínů na plátně času a pravé a úplné děje probíhají jinak a jinde. Existuje tedy svět neviditelný a věci a děje tohoto světa se nám ukazují jenom jaksi po rubu, v své fragmentárnosti, zdánlivé nesouvislosti a nesrozumitelnosti. Básník miluje zemi a věci stvořené legitimní láskou jako částečné zjevení boží jsočnosti a podstaty, ale my zároveň chápeme, proč ho jímá tesknost a neklid uprostřed vši té dojmavé krásy, proč se IDU zdá čas zároveň příliš krátký a příliš dlouhý, proč se mu svírá srdce něhou při vzpomínce na mírný obzor jeho domova, a sotva překročí jeho práh, přináší mu vítr vůni neznámých krajín... Básník miluje horoucně zemi, svou matku a spolutripitelku, ale zároveň je stížen nevyčísitelnou nostalgií po jakémisi druhém domově, neboť ať děláme co děláme, jsme cizinci.

na zemi: *Incola ego sum in terra.*

, Vědomí, že žijeme uprostřed tajemství, které proniká všemi průlinami našeho světa, uprostřed věcí, které jsou a zároveň nejsou, nebo lépe, které jsou ještě něčím jiným, nežli čím se zdají toto vědomí se může bezpochyby stát neobyčejnou tvůrčí vzpruhou básnickovy obraznosti. Nemůže zajisté být počínání více vzruš-jícího, než hledat v znacích stvoření klíč, který by uvedl na stopu tajemného písma. Není zajisté pro básníka lákavějšího úkolu, než sklánět se se zatajeným dechem nad útržky lidských dějů, pátrat po jejich nezřetelných souvislostech, odkrývat v lidských srdcích onu trhlinu, onu pečlivě skrývanou jizvu, která je svědectvím jejich druhého synovství a pečeti jejich urozeného původu.

Nemá lidská potřeba báje a podobenství, lidská vášeň vymýšlet příběhy a utkávat umělé světy napůl z látky tohoto světa a napůl z látky, z níž jsou utvořeny sny, jak stojí u Shakespeara – nemá naše báje vlna původ právě v této imanentní zkušenosti, že náš svět je jenom zrcadlem a podobenstvím a to, co zde prožíváme, je jenom částí našeho životního dobrodružství?

Druhým takovým inspiračním zdrojem může být pro obraznost básníka-katolíka nauka o individuální ceně každé lidské duše, vykoupené krví Kristovou, o jejím zvláštním úkolu na této zemi, o tom, že na každé lidské duši zvlášť spočívá oko božích úmyslů, které se projeví třeba jenom jednou za život, v podobě